

És a no dir

Mim Juncà i Alícia Vogel

**Del 7 de juliol al 10 de setembre
de 2023**

Inauguració
divendres 7 de juliol a les 19 h

Exposició en el marc de
la Shubertiada de Vilabertran 2023

**Canònica de Santa Maria
de Vilabertran**

Juliol i agost

De dimarts a diumenge
de 10 a 13.30 h i de 15 a 18.30 h

Setembre

De dijous a dissabte
de 10 a 13.30 h i de 15 a 17.30 h
Diumenges i festius
de 10 a 15 h

*L'entrada tanca 30 minuts abans del límit horari

Cada estiu, el Bòlit programa una exposició, en coproducció amb l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural. El format és un diàleg entre artistes de la província de Girona. Enguany el protagonitzen són **Mim Juncà** (Girona, 1959) i **Alícia Vogel** (Olot, 1991).

El poeta Paul Valéry escriu, el 1941, que «l'home és un animal tancat a la part exterior de la seva cel·la». I Simone Weil, poc després, en els seus quaderns de 1941-43, escriu: «Dos presos en cel·les veïnes que es comuniquen fent cops a la paret. La paret és allò que els separa, però també allò que els permet comunicar-se. Igual que nosaltres amb Déu. Tota separació és un vincle». Quan vaig convocar Mim Juncà i Alícia Vogel a formar part dels "Diàlegs" ho vaig fer amb aquesta premissa: podríeu ser dues persones preses, comunicant-vos des dels murs de la Canònica.

Situant-se prolíficament a la pell del món, treballant la forma esbós, des d'un deliri pausat, les seves obres ens mostren que el somni de la raó produeix traces. Cap se sent còmode entre símbols, descriptors i etiquetes. Opten per posar la mínima expressió al centre. Són artistes que volen oferir-me la possibilitat de dir i de no dir, alhora; «és a no dir», que escriuria la poeta Núria Martínez Vernis. Amb un domini del dibuix impressionant, decideixen "sacrificar" la forma en pro del propi fet artístic; en el cas d'en Mim, des de la compulsió de seguir traçant a partir del dibuix o de les paraules recol·lectades. Juncà sovint aborda el retrat com a eina ambivalent, ja que l'usa perquè, en el fons, vol un rostre, un tipus per modelar, remodelar i, també, fer desaparèixer. Defuig els títols grandiloqüents i els redueix a apunts i notes, a noms genèrics o a coses. I en els dos casos es tracta d'això: de desaparèixer per sostracció o per acumulació. Desaparèixer i deixar un rastre, una porta a mig obrir, a mig tancar. Qui sap.

Ingrid Guardiola, comissària

